

Wachttijden voor rolstoel of speciale fiets lopen verder op

De levering en reparatie van hulpmiddelen, zoals rolstoelen, loopt averij op. Terwijl sinds 2020 breed is ingezet op verbetering, kampt de sector nu met een tekort aan onderdelen en te weinig personeel.

Maarten Reith

Nijmegen

Niet meer de deur uit kunnen omdat de rolstoel het niet doet. Niet meer zelfstandig kunnen functioneren omdat de reparatie van een aangepaste fiets te lang op zich laat wachten. Mensen met een beperking die afhankelijk zijn van hulpmiddelen, ondervinden daar al jaren grote problemen mee.

Momenteel lopen de wachttijden extra op, zo meldde de gemeente Nijmegen onlangs. De oorzaak: een wereldwijd tekort aan grondstoffen, onderdelen en computerchips, en te weinig technisch geschoold personeel wegens krapte op de arbeidsmarkt.

Welzorg, in veel gemeenten in de regio actief als leverancier van hulpmiddelen, erkent het probleem. „We proberen mensen zo goed mogelijk op de hoogte te houden van de verwachte leveringstermijn en communiceren als de wachttijd verandert. Maar het probleem met onderdelen lossen we daarmee niet op”, meldt een woordvoerder.

Volgens Firevaned, de landelijke branchevereniging van dealers en fabrikanten van hulpmiddelen, is er actie nodig. „De problemen met onderdelen en personeel spelen overal in de maatschappij, maar wij staan ergens anders voor: dit gaat

om mensen die zonder hulpmiddel niet kunnen meedoen in de samenleving. Voor hen zijn de gevolgen echt veel groter”, zegt directeur Menno Tusschenbroek.

Tekorten drijven de prijzen op, bijvoorbeeld van computerchips die nodig zijn in elektrische rolstoelen. Ook worstelen de producenten met hogere energiekosten.

Meer geld is ook nodig om het personeelstekort aan te pakken.

Onze branche moet je beschouwen als een nutsvoorziening: je kunt niet zonder

– Menno Tusschenbroek

„Onze sector is niet sexy, technisch personeel kiest vaak ander werk dan sleutelen aan een rolstoel. Maar het is wel noodzakelijk dat dit werk gedaan wordt. Dan zal je dus iets moeten doen met hogere salarissen”, vindt Tusschenbroek. „Onze branche moet je beschouwen als een nutsvoorziening: je kunt niet zonder en daar moeten we met z'n allen achterstaan.”

Ieder(in), de belangenbehartiger voor mensen met een beperking, herkent het probleem en vindt dat het lokaal en landelijk op de agenda moet komen. „In 2020 hebben het ministerie, de zorgverzekeraars, de gemeenten en de leveranciers afspraken gemaakt om tot verbetering te komen. Er moet wel gas op om die afspraken uit te voeren”, zegt een woordvoerder. **► P7**

► Tekort aan onderdelen in hulpmiddelensector raakt beperkte Peter hard

Rolstoel stuk: bijna aan huis gekluisterd

De hulp- en revalidatiemiddelensector kampt met een tekort aan onderdelen. De Nijmeegse rolstoeler Peter Eggen ondervond de gevolgen aan den lijve.

Maarten Reith
Nijmegen

Neens stond Peter Eggen stil: onderweg tussen huis en vrijwilligerswerk hield zijn elektrische rolstoel er mee op. Motor defect, zo bleek later. „Dat kan gebeuren: als je iets gebruikt, kan het kapot gaan”, zegt de 32-jarige Nijmeegenaar. „Maar dat het zes weken duurde voordat het probleem was opgelost: dat is niet zoals het hoort te gaan. In die periode was ik veel meer aan huis gekluisterd.”

Eggen is spastisch – hij heeft een hoge spierspanning – en kan zich ook met een handbediende rolstoel voortbewegen. Hij kon dus wel af en toe de deur uit. „Maar dat kost me heel veel energie, dus ik moet dan wel keuzes maken wat ik wel en niet op een dag kan doen. Dan besluit je 's avonds niet meer bij vrienden langs te gaan, of bepaalde bezoeken uit te stellen tot dat de rolstoel gerepareerd is. Je zelfstandigheid, vrijheid en onafhankelijkheid neemt daardoor duidelijk af.”

Dat de reparatie zo lang duurde, komt onder meer door het tekort aan onderdelen waar de sector van hulp- en revalidatiemiddelen lan-

delijk mee kampt. De schaarste is zo groot dat hulpmiddelenleverancier Welzorg aangeeft soms de afweging te moeten maken welke cliënt een bepaald onderdeel het hardst nodig heeft.

Eggen heeft er naar eigen zeggen veel aan moeten doen om bij Welzorg op de prioriteitenlijst te komen. „Ik heb heel veel telefoontjes gepleegd, af en toe zeer geïrriteerd. Als ze beloofden dat ik werd teruggebeld, gebeurde dat niet. Dus dan belde ik zelf opnieuw. Dat heeft mij ook heel veel energie gekost”, zegt hij. „De communicatie liep pas beter nadat ik een officiële klacht had ingediend. Toen kreeg ik vanuit Welzorg een casemanager toegewezen en begon het goed te lopen.”

Het duurde uiteindelijk vier weken voordat hij, als noodoplossing, een leenrolstoel kreeg. Tot dat moment was hij danig beperkt in zijn bewegingsvrijheid. Inmiddels is zijn eigen rolstoel, na zes weken, voorzien van een nieuwe motor. Er moesten nog een paar aanpassingen worden gedaan, maar Eggen kan er weer mee op pad. Bijvoorbeeld naar het Zelfregiecentrum, waar hij als vrijwilliger de belangen behartigt van andere mensen met een beperking.

„Mijn vrijwilligerswerk is 2,5 kilometer vanaf mijn huis. Dat deed ik weleens rollend, met de handrolstoel, maar dat is voor mij niet dagelijks te doen. Het is allemaal een kwestie van energie. Met de bus was ook geen goed alternatief en de rolstoeltaxi is te duur, ik heb geen pasje voor doelgroepenvervoer”, zegt hij. De Nijmeegenaar is opgelucht dat het probleem eindelijk is opgelost. „Maar je moet er dus wel zelf bij zijn en er bovenop zitten.”

▲ Peter Eggen uit Nijmegen moest zes weken wachten voordat zijn elektrische rolstoel gerepareerd was. Pas na vier weken kreeg hij een leenrolstoel. FOTO PAUL RAPP